

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη περιεχόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ῆδος Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἡμέραν ἀπὸ 10-12 π. μ.

Ἡᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμῶν ἡμῖν χειρὸ γράφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποσταλλούσης δὲν εἰν δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶν εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι δι' εὐθύναν οφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματοσημὸν 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ Ἀδελφοί. — Αἱ τρεῖς Ἀυτοκράτειραι (ὑπὸ κ. Πηλίας Δολιρόκη). — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. Αἱ Σίβυλαι — Ἡ ἐπέτες τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων. — Μητέρες καὶ παιδιὰ (ὑπὸ μητρὸς παιδαγωγοῦ) — Συνταγή — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ

Νωπὸν εἶναι ἀκόμη τὸ χῶμα, τὸ ὅποιον σκεπάζει τὴν νεότητά καὶ τὸ κάλλος μιᾶς νέμφης τοῦ θανάτου, ἐνὸς θύματος τῆς ἀδελφικῆς κυριαρχίας καὶ τοῦ ἀδελφικοῦ ἐγωισμοῦ.

Ἔως τώρα δὲν παρελείφθη καμμία εὐκαιρία, ὅπως ὑμνηθῆ ἀρκετὰ ἢ αὐταπαρνήσις τῶν ἀρρένων ἀδελφῶν πρὸς τὰς ἀδελφάς των καὶ ἡ αὐτοθυσίαν ἐκείνων πρὸς αὐτάς. Καὶ πραγματικῶς μόνον εἰς τὸν ἰδικὸν μας λαὸν ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια ὁ ἀδελφός, εἴτε νεώτερος, εἴτε πρεσβύτερος νὰ ὑποκαθιστῆ εὐθὺς ὡς ἀνδρωθῆ τὸν πατέρα καὶ νὰ συμμερίζεται μαζὺ μὲ αὐτὸν τὰς δαπάνας τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ἀδελφῶν, τῶν ἀσθενῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, ὡς ἐπεκράτησε νὰ θεωρῶνται αἱ γυναῖκες.

Τὸ ἔθιμον τοῦτο, τὸ ὅποιον περιέχει ὅλα τὰ στοιχεῖα ἐνὸς ὠραίου ἱπποτισμοῦ καὶ μιᾶς ἀποζημιώσεως, ὀφειλομένης πρὸς τὰ θήλεκά μέλη τῆς οἰκογενείας παρὰ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου, τὸ ὅποιον περιώρισε τὸν κύκλον τῆς ἐργασίας τῆς γυναικὸς εἰς τὰ στενώτατα ὅρια τοῦ οἰκοκυριοῦ, τὸ μέτρον τοῦτο μεθ' ὅλην τὴν αὐτοθυσίαν καὶ τὴν αὐταπαρνήσιν, τὴν ὅποιαν προδίδει, εἶναι καὶ κοινωνικῶς ἐπιζήμιον καὶ ὑπὸ ἔποψιν οἰκογενειακῆν ἀδικον καὶ σκληρόν.

Ἴσως ὁ χαρακτηρισμὸς φανῆ βαρὺς καὶ ἴσως ὑποτεθῆ ὅτι τῆς ἀδικίας καὶ σκληρότητος θῦμα εἶναι ὁ ἀδελφός καὶ ὄχι ἡ ἀδελφή. Ὁ ἀδικὸς θάνατος τῆς Στασινοπούλου ἔρχεται

εἰς μεταξὺ πολλῶν ἄλλων νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι εἰς τὸ ζήτημα αὐτό, τὸ ὅποιον ἐκ πρώτης ὄψεως παρουσιάζει τὸν ἄνδρα μᾶλλον ἢ τὴν γυναῖκα θῦμα, ἡ ἀδελφή εἶναι ἡ ἀδικουμένη.

Διότι μὲ τὴν χορηγομένην παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ ὑλικὴν συνδρομήν, οὗτος ἀποκτῆ ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς καὶ ἐν εἶδος κυριότητος, ἡ ὅποια εἰς τὰ ἐνενητὰ ἐπὶ τοῖς ἐκκτὸν μεταβάλλεται εἰς τυραννικὴν ἐξουσίαν, ἐπεκταθεῖσαν, προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ εἰς τὴν μεγάλην κατηγορίαν τῶν ἀδελφῶν, οἱ ὅποιοι ὄχι μόνον δὲν συνδράμουν τὰς ἀδελφάς των, ἀλλὰ καὶ ἐκμεταλλεύονται αὐτάς δι' ἰδίων των ὄφελος.

Φυσικὰ ὁ πληρόνων καὶ μεριμνῶν κυβερνή. Ἡ κυριότης τῶν γονέων ἐπὶ τῶν τέκνων καὶ ἡ ὑποκατάστασις τῆς θελήσεως τούτων εἰς τὴν θέλησιν ἐκείνων, εἰς τὰ ζητήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ εἰς τὰ ζητήματα τοῦ γάμου, εἰς τὸν νόμον αὐτὸν στηρίζεται.

Ἄλλ' οἱ γονεῖς δὲν συνδέονται μὲ τὰ παιδιὰ των μόνον μὲ ὑποχρεώσεις χρηματικὰς καὶ μὲ καθήκοντα κυριότητος. Μεταξὺ γονέων καὶ παιδιῶν ὑπάρχει ἕνας ἄλλος δεσμὸς ὠραῖος εὐγενῆς, τρυφερός, δεσμὸς στοργῆς καὶ ἀγάπης, ὁ ὅποιος κάμνει τὰς ψυχὰς μαλακωτέρας καὶ τὸ πνεῦμα νηφαλιώτερον, καὶ ἀντικειμενικώτερον, ὅταν πρόκηται περὶ ζητημάτων ἀνχορμῶν εἰς τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν παιδιῶν των.

Διὰ τοὺς ἀδελφούς, καὶ τοὺς ἀναλαμβάνοντας ἀκόμη καθήκοντα γονέων, τὸ πρᾶγμα διαφέρει ἐντελῶς. Ἐὰν ὁ ἀδελφός ἀπὸ παρὰδοσιν, ἡ ὅποια μετεβλήθη εἰς νόμον καὶ εἰς κοινωνικὴν ὑποχρέωσιν, ἀναλαμβάνει διὰ τὴν ἀδελφὴν ὑποχρεώσεις ὑλικὰς πατρὸς καὶ προστάτου, δὲν μετέχει ὅμως, κατὰ φυσικὸν ἄλλως τε λόγον, καὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς ἀγάπης καὶ τῆς τρυφερότητος, τὰ ὅποια συνδέουν τὸν πατέρα μὲ τὴν κόρη. Ὁ νέος ἀδελφός εἶναι μία κοινωνικὴ μονάς, ὅπως καὶ ἡ ἀδελφή, καὶ ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἰδίας εὐτυχίας, ἐπὶ τῆς

εξασφαλίσεως του ίδιου μέλλοντος, επί μιζς αποκαταστάσεως ανταποκρινομένης εις τόν προορισμόν του και ως ανθρώπου και ως μέλους της κοινωνίας. 'Επί του σημείου τούτου της υποκειμενικής του δράσεως και ευτυχίας, ή αδελφή ουδέν δύναται και ουδεμίαν έχει θέσιν.

Δι' αυτό και κανείς σύνδεσμος νέος δέν έρχεται να στερεώσει τους δεσμούς των άναμνήσεων της κοινής παιδικής ζωής, με τά κοινά παίγνια και τάς κοινάς λύπας και χαράς. Όταν μάλιστα ληφθῆ ύπ' όψιν, ότι ή αδελφή γίνεται κώλυμα εις τήν ευτυχίαν τούτου, ένεκα της έπιβληθείσης παρδόσεως των προς αυτήν υποχρεώσεων του αδελφού, τότε αυτός μόν άσυνειδήτως γίνεται σκληρός και τυραννικός, εκείνη δέ άναγκάζεται να υποφέρει άγογγύστως και δουλοπρεπώς τήν σκληρότητα και τυραννίαν της αδελφικής κυριότητας.

Και με τόν τρόπον αυτόν ό πατήρ με τό τρυφερόν κύρος του, παραμερίζεται, έάν ζῆ, και υποκαθιστάται από τόν αδελφόν, ό οποίος κατά παράδοσιν πλέον και αυτός από τήν άνωμαλόν φύσιν της θέσεώς του, μεταβάλλεται εις τυραννίσκον—έκτός όλίγων εξαίρέσεων— και εις νομοθέτην και δικαστήν άθαιρέτον όλων των άσθενεστέρων μελών της οικογενείας.

Τά δικαστικά άρχεϊκ βρίθουν έγκλημηκτικῶν πράξεων φόνων αδελφού κατ' αδελφής και οι καθημερινοί χρονογράφοι μόνον εις τήν 'Ελλάδα αναγράφουν, χωρίς σχόλια, αίματηράς σκηνάς, καθ' άς θύματα της αδελφικής σκληρότητος και αυθαιρεσίας πίπτουν δυστυχεῖς νέαι γυναίκες, ή διότι παρέδωσαν τάς προς τήν τιμήν του αδελφού υποχρεώσεις, ή διότι άντέτειναν εις τάς περι του ίδιου των μέλλοντος αποφάσεις εκείνου.

Τό κακόν δέ είναι ότι ή τυραννική κυριότης των αδελφῶν επεκτείνεται και αποβαίνει μάλιστα σκληροτέρα και περισσότερο άδικος εις τους αδελφούς, οι όποιοι όχι μόνον εις ουδεμίαν θυσίαν υποβάλλονται ή είναι εις κατάστασιν να υποβληθῶν ύπερ της αδελφής των, αλλά και από τόν πατέρα ή τήν μητέρα άρνούνται και άφαιρούν τό δικαίωμα να αποφασίζουν αυτοί περι της τύχης και του μέλλοντος της κόρης των.

Εις τήν κατηγορίαν αυτήν τάσσεται ό φονεύς της 'Ανας Στασινοπούλου, ό όποιος δέν ανεγνώριζεν εις τόν μοχλοῦντα και έργαζόμενον τόσα έτη τιμῶς διὰ τήν ευτυχίαν των παιδιῶν του πατέρα να' αποφασίση αυτός περι του μέλλοντος της κόρης. "Οχι. "Ωφειλε να κανονίση τό μέλλον της κόρης του σύμφωνα με τά συμφέροντα και τάς βέψεις του υίου του, έστω και αν επρόκειτο να θυσιάση τήν ευτυχίαν της και να καταστρέψῃ τό μέλλον της. Και επειδή ό δυστυχής πατέρας δέν είχε τό θάρρος αυτό, ό κακοῦργος αδελφός επρομελέτησε τό αποτρόπαιον έγκλημά του, χωρίς να καμφθῆ ούτε από τήν νεότητά, ούτε από τό κάλλος, ούτε από τήν ανατέλλουσαν έντιμον ευτυχίαν εκείνης, μεθ' ης συνέπαιξε νήπιον και ανεπτύχθη έπειτα έφηβος.

Και χειρότερος και από τόν 'Ιούδαν άκόμη, άφου ήπειλησεν ότι θα φονευθῆ αυτός, διεκδικῶν ύπερ έαυτου τήν προίκα της κόρης, και είδεν ότι ή άπειλή του έμεινε χωρίς αποτέλεσμα, επροτίμησε, δθθεν εν στιγμή εξαίψεως, να δολοφο-

νήσῃ άνάνδρως τήν άτυχῆ και άοπλον κόρην, επί της ζωής της όποίας ενόμιζε, κατά τό μωρῶς δημιουργηθέν κθεστός, ότι είχε δικαίωματα.

Και ή κοινωνία, της όποιος τάς γνώμας διαρρηγνύει ό τύπος, άντι να εξεγερθῆ κατά του άπαισίτου αδελφοκτόνου, εύρεν ως πρόχειρον δικαιολογίαν τήν δθθεν παραφροσύνην αυτού, τήν όποιαν, φυσικά, θα επικαλεσθῶν εις παρομοίας ή και χειροτέρας περιστάσεις όλου οι αδελφοκτόνοι του μέλλοντος.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΙ

Εθίσται όταν ό θάνατος άφκράση έπίσημόν τινα ύπαρξιν, να πλέκονται όλα τά έγκώμια και να μεταβάλλονται πολλάκις και τά έλαττώματα του άπελθόντος εις τήν αιωνιότητα εις προτερήματα. Βεβαίως δέν είναι ευγενές ούτε χριστιανικόν να έπισπίπτωμεν και να άνιχνεύωμεν τό νοπόν χῶμα του τάφου, όπως διαθρυσίωμεν τά άμαρτήματα του μεταστάντος και τάς ανθρωπίους άδυναμίας του ή τάς παρεκτροπάς του, άλλ' ή ανεκτικότης δέν πρέπει να φθάνη εις τό σημείον, ώστε να θυσιάζωμεν και τόν τυχόντα άνήντον ή άπερίσκεπτον λόγον, όστις εξέφυγε των χειλέων του ή έργον του τι, τό όποϊον δέν επέτυχε. 'Η σιωπή εις αυτάς τάς περιπτώσεις είναι καθήκον εκάστου, πολύ μάλλον της δημοσιογραφίας, ήτις προώριστα να διδάξῃ.

Αί τρεις Αυτοκράτειραι, ή Βικτωρία της 'Αγγλίας, ή 'Ελισάβετ της Αυστρίας, ή του Φρειδερίκου της Γερμανίας, έλαβον όρμαθόν έγκωμίων. 'Επί μῆνας έγεμον τά δημοσιογραφικά φύλλα πάσης χώρας περι του ύπερόχου της δικνοίας των, του χαρακτήρος των, των ύψηλῶν αισθημάτων των, της ευφύας των.

Εκείνη όμως μεταξύ των τριῶν, ήτις έπρεπε να λάβῃ τά πολλά, δέν τά έλαβε, και Εκείνης άνέσκαψαν τόν τάφον και άνέταμον τά σπλάγγνα, διὰ να εύρωσίτι τό επιλήψιμον.

Βικτωρία

'Η Βικτωρία της 'Αγγλίας ανῆλθε τόν θρόνον νεαρά είσέτι, κατά τά έθιμα και τους δυναστικούς νόμους της χώρας, σεμνή, χαρίεσσα και έλεύουσα τήν αγάπην πάντων διὰ της αγαθότητός της, της έπιθυμίας της να μάθη, ποδηγετουμένη εκ των πολιτικῶν του τόπου εις τήν διεύθυνσιν των κοινῶν. Και εις τήν 'Αγγλίαν βεβαίως άνέτειλεν ήμέρα αιθρία από της ένθρονίσεως της Βικτωρίας, έπειτα από τόσας ταραχάς και άνωμαλίας, όσαι έλαβον χώραν πρό Αυτής. "Οχι διότι άνέλαβε τά ήνία του Κράτους και έγνώριζεν ήδη να διοικῆ, αλλά διότι ό λαός άνέμενεν εν λατρείᾳ τήν εποχήν, καθ' ήν θα ήδύνατο να τά αναλάβῃ, επίζων πολλά παρ' Αυτής, στηριζόμενος εις τήν μη επιδεχομένην άμφιβολίας ήθικῆν Αυτής.

Ούτω τά έτη διεδέχοντο άλληλα, ή Βικτωρία ύπανδρεύθη, οι πολιτικοί της 'Αγγλίας διηύθυναν άλληλοδιαδόχως, ή Βασιλική γενεά ηῤξανε, ό σύζυγος Αυτής 'Αλβέρτος έγνώριζε να κρατῆ αξιοπρεπῶς τήν άμφίβολον αυτήν θέσιν Του, ούτε Βασιλεύς, ούτε ύπήκοος, άλλ' ή Βικτωρία ούδαμου έφάνετο αναλαμβάνουσα δρᾶσιν πολιτικήν, καιίτοι τρια-

κονταετής και εν πλήρει άκμῆ διανοητικῆ και έντριβῆς εις τόν πολιτικόν μηχανισμόν πλέον. 'Ο δέ λαός, εξακολουθῶν να θαυμάζῃ τήν νεαράν του Βασίλισσαν, ως καλήν μητέρα και πιστήν σύζυγον, έλησμόνησεν ότι ήτο καιρός να τήν θαυμάσῃ ως Βασίλισσαν. Και ούτω ό Λόρδος Α και ό Λόρδος Β έναλλάξ διοικοῦντες τό Κράτος, εκκαστος κατά τάς ιδέας του, άνευ συγκρατήσεως τινος Βασιλικῆς, υπέπεσαν εις ασύγνωστα λάθη, και τό χειρότερον εις άδικίας προς τά γείτονα κράτη, όπως και προς τάς κατακτημένας υπ'αυτῶν χώρας. Και ούτω βαδίζουσα ή Βικτωρία έφθασε τό τεσσαρακοστόν έτος της ήλικίας της, ότε πλέον και ό λαός και οι πολιτικοί της Ευρώπης ενόμιζον, ότι έφθασεν ή στιγμή να πηδαλιούχῃ ή Βασίλισσα Βικτωρία. Ούδαμῶς.

'Ελησμόνησεν ότι όφειλε να είναι Βασίλισσα. 'Απαλαττομένη δέ της στενῆς άνατροφῆς των τέκνων της, θεωρούτων πάντων, ότι δέν μένει άρκετός χρόνος διαθέσιμος προς τότο, ως εκ των Βασιλικῶν καθηκόντων της, έλησμόνησε να είναι μήτηρ, και άλλοι και άλλαι άνέλαβον τά καθήκοντα ταῦτα, τά όποια εξετέλεσαν άρίστως. 'Ενώ ή Βικτωρία περιόριζετο εις τό καθήκον της συζύγου άφωσιωμένης και έντιμοτάτης μέν, άλλ' άτυχῶς ουχι άρκετά ύπερηφάνου και ύψηλόφρονος, ώστε να κρύπτῃ τά ζηλότυπα αισθηματά της και έγένετο πολλάκις τό άντικείμενον χλευασμοῦ εις τήν λοιπήν Ευρώπης, όπου μετά ιδιαιτέρας ήδύτητος άνιχνεύονται τά τοιούτου είδους έπεισδία προς τέρψιν του πλήθους.

Σημειωτέον, ότι εις τήν 'Αγγλίαν ουδεις επέτρεπεν εις έαυτόν να σκόψῃ τήν Βασίλισσαν επί τούτω, διότι εκεί έχουσιν αυτήν τήν μεγάλην άρετήν, τήν κρατύνουσαν τά έθνη, να σέβωνται τήν 'Αρχήν και με όλας τάς άτελείας της και να κρύπτωσιν άκόμη έπιμελῶς τάς άδυναμίας των Βασιλευόντων διὰ τήν αξιοπρέπειαν του έθνους.

Και ούτω ή Βασίλισσα Βικτωρία δέν είχε τήν δύναμιν του χαρακτήρος και τήν εύρεϊν διάνοιαν να ύψωθῆ μέχρι του θρόνου αυτής. Τουναντίον τό ύψος του Θρόνου της έφερε σκοτοδίνη, ή όποια καταφανεστέρα έγένετο εις τόν θάνατον του συζύγου της 'Αλβέρτου.

Εις τά μεγάλα δυστυχήματα, ως επί τό πλεϊττον, αναφάνονται οι μεγάλοι χαρακτήρες, ή ισχυρά θέλησις, ή ύψηλοφροσύνη. Και διὰ τότο βλέπομεν πολλάκις και μεταξύ του λαου γυναίκας, αίτινες μετά τόν θάνατον του συζύγου των αναλαμβάνουσι γενναίως τήν διεύθυνσιν του έργου αυτου, και μοχθοῦσι και παθαινονται και υποστηρίζουσι τά τέκνα των εις τό έργον.

'Η Βασίλισσα Βικτωρία ουδεμίαν αυτών των άρετων έπέδειξεν. Ούτε άρκετήν θρησκευτικήν κραταιότητα είχε, ώστε να υποταχθῆ εν γαλήνη ψυχῆς εις τήν θέλησιν του 'Υψίστου, ούτε άρκετήν μητρικήν στοργήν, ώστε να εγκαταστήσῃ τόν υιον της εις τόν Θρόνον, να ιδῆ αυτόν, ζωσα, διοικοῦντα τό κράτος, να καμαρώσῃ αυτόν, να ίκανοποιήσῃ τήν φιλοτιμίαν του, τήν όποιαν ουδέποτε έσκέφθη. 'Αλλ' άφήσασα αυτόν άεργον και προστριβόμενον εις τους κόλκας και τάς νεανικῆς διασκεδάσεις, έμάρανε τήν καλήν θέλησιν του, και τό ύψος των ιδεῶν του. Αυτη δέ, μη αποχωριζόμενη του Σκῆπτρου, άχρήστου πλέον εις χειράς της, περιέφερε τήν θλίψιν της άλλόφρων από τόπου εις τόπον, μη δυ-

ναμένη ουδαμου να εύρη τήν γαλήνην της ψυχῆς της και τό παρηγόρον των πόνων της. Και τό μικρόν πονημάτων, ό συνέγραψε, της βιογραφίας του αρχαίου και άφωσιωμένου ύπηρέτου της, δεικνύει άρκετά τήν έλλειψιν εκτεταμένης δικνοίας, Βασιλικῆς αξιοπρεπείας και μητρικής στοργῆς.

Τυχηρόν υπήρξε τό άγγλικόν 'Εθνος, ότι ό υίός της άντέστη εις πάσας τάς περιστοιχούσας Αὐτόν πονηράς περιστάσεις, έσώθη δέ και από τόν θάνατον, διὰ να άνυψώσῃ τό Σκῆπτρον, τό όποϊον διέφευγε πλέον των χειρῶν της Μητρούς του.

'Ελισάβετ

'Η Αυτοκράτειρα 'Ελισάβετ της Αυστρίας, ήτις υπό ευνοϊκότερας περιστάσεις έβαίλευσε, διότι δέν είχε, όπως ή Βασίλισσα της 'Αγγλίας, τό βάρος της διοικήσεως του τόπου, και είχε παρὰ τό πλευρόν της σύζυγον εξόχου διανοίας και μοναδικῆς συνέσεως και λατρεύοντα Αὐτήν, και ό βίος της ήδύνατο να βαίνη επί ρόδων πάντοτε όμκλός και αξιοπρεπῆς, κατώρθωσεν εν τούτοις, εύθύς εξ αρχῆς, να τόν καταστήσῃ άνωμαλον και ακανθώδη ως κόρη, μη τυχοῦσα ύψηλῆς Βασιλικῆς άνατροφῆς. Και ουδέν των καθηκόντων, τά όποια θέτουν τό Στέμμα επί κεφαλῆς της γυναικός πριν τεθῆ τό Στέμμα Βασιλίσσης εξετέλεσε.

'Η γυνή, ή κληθεῖσα εις αυτάς τάς ύψηλῆς θέσεις πρέπει να γνωρίζῃ να είναι σύζυγος και μήτηρ πρώτον, διὰ να δύναται να προσαρμοσθῆ επί της κεφαλῆς της τό Στέμμα Βασιλίσσης. Δέν μέφομαι τάς περιγραφάς και τους επαινους οὗς επεδάψίλευσαν Αὐτῇ οι 'Ελληνες, κληθέντες ως διδάσκαλοι και ακόλουθοι. 'Ητο φόρος ευγνωμοσύνης του ξενοιζόμενου παρ' αυτῆ, και ευγενές δάκρυ του 'Ελληνος επί τόσον δυστυχῆς και απογοητευθείσης γυναικός εις τά έσχατα του βίου της. Μέφομαι όμως εν γενέει της κακῆς συνηθείας του θυμιάζειν ανεξετάστως παν β,τι λάμπει, ως τά πτερωτά έντομα τά γύρω της λυχνίας περιστρεφόμενα.

'Η 'Ελισάβετ προικισμένη εκ φύσεως με τοιαῦτα υπεροχα δῶρα, με σπανίαν και εκτακτον ωραιότητα προσώπου, με ευωμίαν και παράστημα Καρυάτιδος, με πνευμα λεπτόν και ευφές, είχεν εις τάς χειράς της τήν ιδίαν ευδαιμονίαν και τήν του Λαου της. Τό έκρυθμον των όρέξεών της, τό υπεράλιον της άφωσιώσεώς της προς τόν γυναικεϊον στολισμόν, ή άδιαφορία της προς τόν λαόν της, ή ακαταδάμαστος ροπή προς τάς ανδρικές έγκυμνάσεις του ήνωχεϊν, του κυνηγίου, της ιππασίας, της άπληστίας των θεαμάτων, τήν έφερν έξω της τροχιάς της. Και άντι να τήν εύρίσκουν οι υπήκοοί της παρὰ τό λίκνον του τείνου της, ανεκάλυπταν Αὐτήν αιφνιδίως εις τά όρη της Σκωτίας, εις τά δάση της Ούγγαρίας, εις τους δρυμῶνας της Στυρίας, έντροφῶσαν εις τά κάλλη της Φύσεως, άτινα τήν απέσπων ολοτελῶς από τήν στοργήν προς τά τέκνα της. Δέν είχε τόν άπαιτούμενον χρόνον να σκεφθῆ, ούτε ποιος ήτο ό κατάλληλος τρόπος της άνατροφῆς του υίου της, προωρισμένου να καθέξῃ Μέγαν Θρόνον, ούτε πῶς ήδύνατο να εμπνεύσῃ εις τόν υιον της τά μεγάλα αισθήματα, τήν υπεροχήν του χαρακτήρος με τήν ταπεινότητα του ατόμου, τήν θρησκευτικήν άφωσιώσιν

άνευ φανατικότητας, την Βασιλικήν φιλοτιμίαν άνευ ύπεροψίας.

Ταύτα δέν διδάσκονται ούτε καί από τους άριστους των διδασκάλων. Ταύτα ποτίζονται διά της μητρός από της στιγμής, καθ' ήν γεννᾶται τό τέκνον, καί ποτίζονται όχι εις προσδιωρισμένας ώρας, όπως τό ύδωρ καί τό γάλα, αλλά είνε πάσης στιγμής πότισμα, καί πάσης στιγμής μέριμνα, καί πάσης στιγμής διδασκαλία. Καί ταύτα ή μήτηρ μόνη δύναται νά εμπνεύση καί ούδεις άλλος, καί ακόμη ή μήτηρ δύναται μέχρι των δεκατεσσάρων ετών της ηλικίας νά επιδρά. Κατόπιν ή κοινωνία, τό σχολείον, τό εργοστάσιον, τό στρατεύμα, ή ναυτιλία, τό εμπόριον, παραλαμβάνει τό τέκνον, καί ή μήτηρ πλέον πρέπει νά έχη τό θάρρος νά κρατή δευτέραν θέσιν πλησίον του, ευτυχής ένδομύχως άν βλέπη, ότι έρριζώθησαν έν αυτό ήσα τή ένέπνευσε καί ήσα τή έδίδαξε.

Η μήτηρ μετά τά δέκα τέσσαρα έτη πρέπει νά είνε ή φίλη του τέκνου της, νά γνωρίζη νά εξουδετερώη αξιοπραπίως την μητέρα καί νά αντικαθιστά την φίλην, ώστε τό τέκνον της νά δύναται άφόβως νά εκμυστηρευθή τους πόθους του, τάς ελπίδας του, τάς αξιώσεις του, τά παραπτώματα του ή τάς άδικίας, ής ύποφέρει εκ προϊσταμένων ή ύφισταμένων. Καί κόκκινον σινάπεως λογικής άν έχη μία μήτηρ, δύναται νά ένδυσθί τον ρόλον της φίλης, έπωφελώς συμμεριζομένη τάς θλίψεις του καί χαράττουσα αυτό μετά φιλικής ύλως μερίμνης την όδόν, ήν όφείλει νά ακολουθήση εις τάς κοινωνικάς ύποχρεώσεις του.

Η Έλισάβετ δέν ύπήρξε μήτηρ, δέν ήτο σύζυγος, άλλ' ούτε καί Βασίλισσα.

Καί πύρινα δάκρυα έχυσε διά τον Ροδόλφον της καί μετ' Αυτής πᾶς ό ανεπτυγμένος κόσμος συνέκλαυσε την άπώλειαν άνδρός, τσσαύτα ύποσχόμενου, καί θνήσκοντος εις τάς άγλάλας εκφυλισμένης γυναικός έλλείψει μητρικής άφοσιώσεως καί στοργής.

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ

Καί νυν προκειμένου νά σκιαγραφήσω τον βίον της Αυτοκρατειρας χήρας του Φρειδερίκου της Γερμανίας, φοβούμαι μήπως ή γραφή μου δέν δυνήθη νά φθάση τό ύψος, εις τό όποιον έγνωρίσεν Έκείνη νά φέρη τό καθήκον της συζύγου καί της μητρός, καί νά τό συναρμόλογήση με τό της Βασίλισσης, καί έναντίον ύλων των δυσμενών περιστάσεων της Τύχης, παλαίους ήρωϊκός.

Η Βικτωρία, Βασίλισσα της Άγγλίας καί ή Έλισάβετ Αυτοκράτειρα της Αυστρίας, νεαράί επίσης άνέβησαν επί του θρόνου, άλλ' εύρον την όδόν, την φέρουσαν επ' αυτού, στρωμένην ήδη με ρόδα, εύρον την αγάπην των ύπηκόων των θερμήν, την ύποταγήν του λαού ως έρως προς τό εϊδωλόν του.

Ουδέν τούτων εύρεν ή μεγαίτιμος Αυτοκράτειρα της Γερμανίας. Ουδένα θρόνον άνέβη, ουδένα λαόν λατρεύοντα Αιτήν εύρε, καί, φθάσασα εις τό Βερολίνον νύμφη, δέν την έρραγκαν με ρόδα, ούτε κλη με ία, αλλά της ύπέδειξαν, ότι άμέσως πρέπει νά άρχισή τό ν ο ι κ ο κ υ ρ ε ύ ο. Καί ύπήκουσ αυτή των ύπηκόων της δέν έδίστασε επί στιγμην καί μετά

την τελετήν της ύποδοχής, άφαιρέσασα τό νυμφικόν πέπλον της, κατέγιγε μετά της θαλαμηπόλου της εις την τοποθέτησιν πάντων των ένδυμάτων της καί των στολισμών της, μη λημονήσασα ούτε την βελόνην, μεθ' ής μόνη έρραπτε τό τυχόν της ένδυμασίας της εκ θύρας τινος ή καρφίου ζημιωθείσης.

Μη εύρούσα δέ Θρόνον νά καθίση, ευχαριστήθη με μόνον τον Θρόνον, έν επί της καρδιάς του συζύγου της ώκαθόμηση.

Καί μη εύρούσα αγάπην εις τον λαόν της, ευχαριστήθη με μόνην την τρυφερότητα του Γουλιέλμου του Α' πατρός του συζύγου της. Καί γενναία καί εύλαθής εις ύλας τάς καταδρομάς της τύχης, δέν απέκαμε, αλλά με θέλησιν καί καρδίαν μεγάλην έγνωρίζε νά ένώνη τά καθήκοντα συζύγου, μητρός, πριγγιπίσης, με τά της νοσοκόμου, ουδέποτε άπαυδήσασα, ουδέποτε άπογοητευθεΐσα. Καί βλέπομεν την τελείαν καί ύψηλήν άνατροφήν, ήν έδωκεν εις τά τέκνα της, τά όποια καί νά βασιλεύωσι γνωρίζουν, καί νά ν ο ι κ ο κ υ ρ ε ύ ο σ ι. Καί άν έθεσε τό Στέμμα της Αυτοκρατειρας επί της κεφαλής της, δέν τό έκαμεν από ματαιότητα, αλλά από άφοσίωσιν προς τον σύζυγον της, όστις έβαυκαλίζετο με την έλπίδα ίάσεως, ένω ή άτυχής Αυτοκράτειρα έγνωρίζεν, ότι μόνον τό Στέμμα νοσοκόμου τη ήτο προωρισμένο, καί ότι με αυτό θα τελειώση ή περίοδος της Αυτοκρατορικής δράσεως της.

Καί άν οι Γερμανοί δέν ένδυνήθησαν νά την εκτιμήσωσι καί αγαπήσωσιν, οι Έλληνες όμως εύλογοϋσι την μνήμην της διότι έδωκε αυτοίς θαλόν γενεάς ευγενούς καί πολυτίμου, παρέχοντος πάσης τάς έγγυήσεις μελλούσης ύπερόχου Βασίλισσης.

Πηλία Δολιρόκη

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

ΑΙ ΣΙΒΥΛΛΑΙ

Προφήτιδες, πυθιαί, μάγισσαι, όντα ύπερφυσικά, γυναικες κοινωνούσαι με τους θεούς ύλων των θρησκείων καί παρ' εκείνων μνούμεναι εις τά μυστήρια καί τά άπόρητα του μέλλοντος, ιδού αι Σίβυλλαι του Απολλωνος καί αι Σίβυλαι των Έβραίων καί των Ρωμαίων καί ύλων των αρχαίων λαών.

Αί θρησκείαι άνέκαθεν τάσσον την γυναικα εις μοίραν κατωτέρων του άνδρός καί οι θεοπισταί αυτών επιφυλάσσον δι' εκυτους μόνον ύλα τά εκκλησιαστικά προνόμια. Καί μόνον ή Πυθία, μόνον ή προφήτις ή εμπνευσμένη επιβάλλεσται διά της ύπερφυσικής δυνάμεως, δι' ής τη άποκαλύπτεται τό μέλλον. Νέα ή γραία, ώραία ή άσχημος ή Σίβυλα ύπήρξε πάντοτε ίέρεια σεβαστή, ύπήρξε πολύτιμον των θρησκείων στήριγμα καί δυνάμις ίερά, πρό της όποιας άρχοντες καί ισχυροί εκύψαν με φόβον την κεφαλήν.

Αί προφήτιδες της Άγίας Γραφής καί αι προφήτιδες των Ρωμαίων Καισάρων εύρίσκονται άδελφωμένοι εις τό Βατικανόν, εις τό περίφημον παρεκλήσιον του Πάπα Σίξτου, ως καί εις τον ναόν της Παναγίας της εϊρήνης—Santa Maria della Pace.

Τάς πρώτας εξωγράφισεν ό Μιχαήλ Άγγελος εις την στέγην της Capella Sixtina, εις τά μεταξύ του καμπύλου

κοιλώματος, τό όποιον ένώνει την στέγην με τάς πλευράς του ναού. Αποτελοϋν τά κοσμηματικά του έσωτερικού γείσου του ναού, συντροφευμένοι εκεί επάνω με άνδρας της Γραφής ως τον Ίωνην, καί τον Δανιήλ, καί τον Ίερειαν, κολλοσούς της Παλαιας Διαθήκης καί θεμελιωτάς καί στήριγματα μιξς θρησκείας, ή όποία έδωκεν εις την ανθρωπότητα τον άνακνόμενον Μεσίαν.

Τάς άλλας αι όποιαί στολίζουν άπλούστατα τό επάνω μέρος μικράς Άγίας Πύλης μικρού καί άσήμου κατ' τά άλλκ ναού εξωγράφισεν ό Ραφαήλος, συμπληρών καί αυτός τό κοσμητικόν έργον τό επιβαλλόμενον υπό της αρχιτεκτονικής.

Με τάς εικόνας αυτών, αι Σίβυλαι, τάς όποιας ό Χριστιανισμός δέν έχρειάσθη καί των όποιων ή δύναμις άπωλέσθη διά τους σημερινούς λαούς, εκέρδισεν την άθνακσίαν καί έμειναν ή μένουν σύμβολα ενός παρελθόντος θρησκευτικού, εις τό όποιον μέρος τοιαύτης σπουδαιότητας άνετίθετο εις γυναικας.

Τώρα τί ζητοϋν αι έθνικαι εκείναι ίέρειαι εις τους χριστιανικούς ναούς, καί δικτί παρ' την Σίβυλλαν των έβραίων ή όποιαί είναι γραία καί ρητιδωμένη καί άσχημη τάσσονται ή μία μετά την άλλην καί αι ώραία καί αι άκμαία γυναικες αι γραψασαι τά άποκαλυπτικά βιλία του μέλλοντος της Ρώμης, καί αι χρησιμοδοτούσαι εις τον ναόν των Δελφών καί εις ύλους τους άλλους έθνικούς ναούς της αρχιότητος ;

Οι ζωγράφοι της εποχής εκείνης ένεπνέοντο βεβαίως από τό περιβάλλον καί τό έργον των φαίνεται νά αντικατοπτρίζη τους αγώνας καί τάς προσπαθείας, ής κατέβαλλε τότε ό κληρος διά νά συνδυάση τάς τάσεις λαού, εκ παραδόσεως, καί εξ άνατροφής έθνικού, με τάς άπαιτήσεις της νέας θρησκείας της κατ' έξοχήν ιδεαλιστικής. Μία Σίβυλα έθνικη, μία Σίβυλα ή όποια έπροφήτευσεν εις τους παλαιούς καιρούς τό μέλλον της Ρώμης, άδελφωμένη μέσα εις αυτό τό Βατικανόν με τάς Σίβυλλας καί τους προφήτας των Έβραίων δέν είναι ως έν είδος ένωτικου κρίκου του παρελθόντος προς τό παρόν, ως μία συγγενική άλυσις των θρησκείων, ή όποια συνδέει τους προγόνους με τους απογόνους των; Έπειτα αι Σίβυλαι των Έθνικων δέν ήσαν άσχημαί ίέρειαι, δέν έτρέφοντο με χόρτα καί μέλι άγριον, δέν περιεβάλλοντο ράκη καί δέν ήσαν ύποχρεωτικώς ούτε γραία ούτε άσχημοί. Ήσαν με σώματα ισχυρά, με πνεύματα ύπέροχα, με κάλλος μορφής τόσο τέλειον, ώστε νά έλκύουν την προσοχήν του Απολλωνος καί των άλλων θεών, οι όποιοι κατήρχοντο μέχρις αυτών διά νά τους άποκαλύπτουν τό μέλλον της ανθρωπότητος.

Διά καλλιτέχνας ως τον Μιχαήλ Άγγελον καί τον Ραφαήλον αι Σίβυλαι ήσαν ό τέλειος τύπος της γυναικός ή όποια διά της φυσικής καί πνευματικής ύπεροχής της άνέρχεται τόσο ύψηλά εις κάθε Ολυμπον, ώστε νά φθάνη μέχρις αυτου του Θεου. Ήσαν ό αντίθετος τύπος της δειλής παρθένου του χριστιανισμού, ή όποια έν τη άπλοική άκμαία καί άγνωστή της άνέκαθε τό μέγα έργον της συμφιλιώσεως του Θεου με τό πλάσμα του. Καί τους έχρειάζετο ό τύπος αυτός διά την Γραφήν την ιδικήν των με τους ισχυρούς καί πρωτογε-

νεϊς άνθρώπους, από του Αδάμ μέχρι του Μωϋσέως καί από της Έως μέχρι της μητρός των Μακκαβαίων καί της Ρούθ, καί της Ίουδίθ.

Δι' αυτό αι παραστάσεις των αποτελοϋν άριστουργήματα τέχνης καί είναι μαζύ με την Δευτέραν Παρουσίαν καί με δύο τρίτα άλλκ έργα των διδασκάλων αυτών, ό,τι τέλειον ήδυνήθη νά δώση καθ' ήλην την εξέλιξιν των αιώνων ή ζωγραφική. Αδιάφορον, έν συνεχιζουν την ψευδή καί κατ' συνθήκας χριστιανικήν παράδοσιν καί έν παρείσκατοι εις τον ναόν ενός νέου θεου αποτελοϋν τον πλέον πλούσιον καί τον πλέον ώραϊον στολισμόν του.

Αι του Μιχαήλ Άγγέλου είναι γυναικες τεράστια, με κορμούς σωμάτων εις τά όποια ή ρώμη άδελφόνεται με τό κάλλος των τελείων αναλογιών, με πρόσωπα εις τά όποια ή ζωή του πνεύματος σκορπίζει φώς καί αίγλην εις τό κάλλος των γραμμών καί εις την ανθηρότητα μιξς μακράς νεότητος καί ζωικής άκμής.

Αι του Ραφαήλου εις την μικράν εκκλησίαν της Παναγίας της Εϊρήνης, εις την όποιαν φθάνει τις μετά περιπλάνησιν εις στενούς, ακαθάρτους καί άποκέντρους δρόμους της παλαιας Ρώμης, είναι ένα φώς άρμονίας καί ώραϊότητος τό όποιον θα έλεγέ τις ότι εκλάπη από τον ουρανόν εις στιγμην όπου οι Άγγελοι του Θεου επανηγύριζαν, τις είδε ποίαν ουρανίαν έορτήν των. Είναι ήμικυκλικώς τοποθετημένοι σύμφωνα με την ήμικυκλικήν στεφάνην της μικράς θύρας, με τά σώματα καθήμενα ή εξηπλωμένα μεταξύ μικρών άγγέλων, οι όποιοι όμοιάζουν μικρούς έρωτας. Ατενίζουν ύλα προς μυστηριώδεις παύρους, τους όποιους κρατοϋν αντίκρυ των ως κατερχόμενοι από του ουρανού άγγελοι με μεγάλας πτέρυγας, Απολλωνες πτερωτοί, οι όποιοι χάρις εις τά πτερά των κατώρθωσαν νά εύρουν θέσιν καί νά σκορπίσουν την μαγείαν καί την αίγλην του κάλλους των εις τον μικρόν καί άποκέντρον ναϊσκον.

Βεβαίως ύλα των είναι Έλληνικής καταγωγής. Βεβαίως ό Ραφαήλ, όταν τάς εξωγράφιζε, θα είχε προηγουμένως περάσει ήμέρας καί νύκτας ύλας παρ' τους πόδας Έλληνικων αγαλμάτων καί δι' αυτό καί ή στάσις καί ό σωματικός μηχανισμός των καί ή χάρις της κινήσεως των καί τό κάλλος των πτυχώσεων των ένδυμάτων καί των πέπλων των προδίδου την κατ' εύθειαν γραμμην από τον Έλληνικόν Ολυμπον καταγωγήν των.

Η μία, ή δευτέρα προς τά δεξιά είναι αληθής Καρυάτις. Με την ευγένειαν καί την χάριν μεθ' ής στρέφ'ι προς τον άγγελον την ώραϊαν κεφαλήν της, με τον τρόπον όπου στήριζει τό γυμνόν μέχρι του ώμου χέρι της εις την στεφάνην της θύρας, με την έντελώς Ολυμπειον περιβολήν της, είναι ως έν όρχμη ύπερφυσικόν, τό όποιον όσον βλέπει τις, τόσο ως έν θαυμάζει περισσότερον. Καί ύλαι μαζή με τους άγγέλους απ' έδω καί απ' εκεί ως μόνην συντροφίαν των, με τους φωτεινούς χρωματισμούς των μέσα εις τό ήμίφως καί την σιγήν του μικρού ναού, φαίνονται ως νά έχουν καί νά μεταδίδου μίαν ζωήν Παρκαδείσου, την όποιαν μόνον οι εκλεκτοί θνητοί ήμποροϋν νά άπολαμβάνουν.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Εορτή όχι χαράς και πανηγύρεως, αλλά μνημοσύνου όλων όσοι εμάχθησαν δια τὸ φιλόθρωπον ἴδρυμα καὶ ὅσοι συνετέλεσαν ὕπως δῆποτε εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν συντήρησίν του.

Συμπληροῦνται ἤδη δωδεκαετία, ἀφ' ἧς ἡ Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν ἐδημοσίευε μίαν πραγματεῖαν τῆς κ. Μπέσσης Μάσσονος, ἀναφερομένην εἰς ὀμὰδας κυριῶν τῆς Ἀμερικῆς, αἱ ὅποια διὰ μικρῶν εἰσφορῶν, ἅς ἐκάστη ἐνήργει εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωστῶν τῆς, προσέβαιναν εἰς ἰδίους κύκλους εἰς ἴδρυσιν διαφόρων φιλοanthρωπικῶν σωματείων. Ἡ κ. Μάσσονος παρέκινει καὶ τὰς ἑλληνίδας εἰς σύστασιν τοιούτων ὀμᾶδων.

Ὀλίγη ἐξ ἡμῶν ἀπετελέσαμεν τότε ἀμέσως τὴν πρώτην ὀμᾶδα μετ' εἰσόδηκα δεκαδράχμων μνηστικῶν συνδρομῶν, ἅς ἐκάστη ἐνήργει εἰς τὸν κύκλον τῶν φίλων τῆς. Μία μεγάλη φιλόanthρωπος ἡ κ. Ντακαλὶά Σούτσου ἐξελέγη πρόεδρος μας καὶ δύο κύρια ἐπιληπτικῆ ἐμαζεύθησαν ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ φιλόξενον στέγην καὶ νοσηλεῖαν.

Ἰδοὺ ὅλη ἡ συγκινητικὴ ἐν τῇ ἀπλότητι τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀσύλου τῶν ἀνιάτων. Ὅστε κεφάλαια, οὔτε κληροδοτήματα, οὔτε γενναῖα εἰσφορά. Αὐτὰ ὅλα ἦλθον βροχδύτερ,

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΥΡ ΚΟΡΝΙΛΛΙΟΥ

Ὁ Φραγκῆσκος Μαυιάη, ένας γέρος φιλανθρωπίστης, ὁ ὁποῖος καθεὶς τόσος ἐργάζεται καὶ μοῦ κάνει βεγγέρα, μοῦ διηγήθηκα μιὰ βραδιά ἕνα μικρὸ δῶμα τοῦ χωριοῦ, ποῦ ἔγινε στὸ μύλο μου εἰς τὴν ἑξήκοντα...

Ἡ διήγησή του καλοῦ Φραγκῆσκου με συνέκινε καὶ θὰ σὰς τὴν διηγηθῶ ὅπως μοῦ τὴν εἶπε :

Ὁ τόπος μας, καλοῖ μου κύριοι, δὲν ἦτανε πίντοτε χωρὶς ζωὴ καὶ χωρὶς κίνηση, ὅπως εἶνε σήμερον. Ἄλλοτε ἔκανε μεγάλο ἐμπόριο ἀλευριοῦ καὶ ἀπ' ἑξῆς δέκα λεῦγα ὅλοι οἱ χωρικοὶ μᾶς ἔφεραν τ' ἀλεύριον τους καὶ τ' ἀλέσουμε... Ὀλόγυια στὸ χωριὸ, οἱ λέφοι ἦτανε γεμάτοι ἀπὸ ἀνεμόμυλους. Δεξιά καὶ ἀριστερά δὲν ἔβλεπε κανεὶς ἄλλο ἀπὸ τὰ φτερά τῶν μύλων καὶ ὅποια γύριζαν μετ' τὸ φύσημα τοῦ ἀέρα πάνω ἀπὸ τὰ πεῦκα, καὶ σιαεὶ μικρῶν γαϊδουριῶν φορτωμένων μετ' τσουβάλια μ' ἀλεύριον ἢ ἀνεβαίνη τὸν ἀνήρορον γιὰ τὸ μύλο ὅλη ἡ ἐβδομάδα περνοῦσε μετ' δουλειᾶ, ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ... Τὴν Κυριακὴν πηγαίναμε ὅλοι πάνω στοὺς μύλους, οἱ μυλωνάδες κερνοῦσανε μοσχάτο κορσί καὶ οἱ γυναῖκες τοὺς ἦσανε ὠραῖες ἅν βασιλισσες μετ' τίς ταντελλένιες κεντίλιες τους καὶ τοὺς χροῦτους σταυρούς τους. Ἐγὼ ἔφερα τὸ φλάουτό μου καὶ ἔπαιζα ἐκεῖ ὡς τὴν νύχτα γιὰ νὰ χορεύουν. Οἱ μύλοι καὶ ὡς βλέπετε ἦτανε ἡ χαρὰ καὶ τὰ πλούτη τοῦ τόπου.

Κατὰ δυστυχίαν οἱ γάλλοι εἶχανε τὴν ἰδέαν νὰ κάνουνε στὸ δρόμο τῆς Ταρασκίας ἕνα μύλο μετ' ἀτμὸ. Κατακαίνουοιο καὶ ὠραῖο! Οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ στέλνουνε τὰ στάρια τους ἐκεῖ καὶ οἱ κακόμοιροι οἱ ἀνεμόμυλοι ἔβαιναν χωρὶς δουλειᾶ. Γιὰ λίγο καιρὸ δοκιμάσανε νὰ πολεμήσουνε τὸ νέμομυλο, ἀλλὰ ὁ ἀτμὸς ἦτανε ὁ δυνατώτερος καὶ ἔτσι ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλο ἀναγκάστηκαν νὰ κλείσουν... Δὲν φάνηκαν πλέον νὰ ἔρχονται τὰ μικρὰ γαϊδουράκια... Ἡ ὀμορφὴς γυναῖκες τῶν μυλωνάδων πούλησαν τὰ στολίδια τους... Οὔτε χορὸς πεια, οὔτε κεράσματα! Ὅσο καὶ ἂν φουστῶτε ὁ ἀγέρας τὰ πανιά ποῖά τῶν μύλων ἔμενον ἀκούνητα... Ἐπειτα τοὺς γκρέμισαν ὅλους καὶ ἔσπειραν στίς θέσεις τους, ἀμπέλια καὶ ἑλιές.

Ἀνάμεσα ὅμως στὴ καταστροφὴ, ἕνας μύλος μονάχα ἔμεινε στὴ θέση του καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐργάζεται. Αὐτὸς ἦτανε ὁ μύλος τοῦ κυρ Κορνιλλίου.

Ὁ κυρ Κορνιλλίος ἦτανε ἕνας γέρος μυλωνῆς, ὁ ὁποῖος ἐξήντα χρόνια πρὶν ἐμεῖς ἔμελλε στ' ἀλεύριον. Ὁ νέος ἀτμόμυλος τὸν ἔκανε σχεδὸν νὰ τρελλαθῆ. Ὁ γὰρ μέρες ἔτρεχε σ' ὅλο τὸ χωριὸ καὶ φω-

ἔτανε τὸ Ἄσυλον τῶν δύο-τριῶν κλινῶν ἔγεινε Ἄσυλον εἴκοσι καὶ τριάντα, καὶ ἐφάνη ἡ εὐεργετικὴ χρησιμότης του καὶ ἡ λαμπρὸς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν διεξαχθεμένη λειτουργία του.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν τὸ Ἄσυλον τῶν ἰσοβίων αὐτῶν ἀποκλήρων τῆς ὑγείας δὲν εἴλκυσε ἀρκετὰ τὴν προσοχὴ τῶν πλουσίων Ἑλλήνων, ἐκείνων οἱ ὅποιοι μόνον μετ' εἰς ἑκατοντάκιον δωρεὰν ἐξασφαλίζουσαν τὴν ὑπαρξίν τῶν τοιαύτης φύσεως φιλοanthρωπικῶν καταστημάτων. Τὸ Ἄσυλον ἔχει πολλὰς συμπαιθείας, ἀλλὰ συμπαιθείας μᾶλλον δὲ δανικάς, συμπαιθείας, αἱ ὅποια δίδουν ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον χωρὶς νὰ ἐξασφαλίζουν ἀπολύτως τὸ παρόν.

Αἱ δύο κλινῆς ἔγεινε ἐξήντα, ὁ μικρὸς οἰκίσκος τῶν τριῶν δωματίων εἶνε τώρα μέγαρον ἐξοχικὸν μετ' κωιτῶνας καὶ θαλάμους ἀπεράντους, ἀλλ' ἡ ὑπαρξὶς εἶνε πάντοτε προβληματικὴ, ἀφ' ἧς στιγμῆς αἱ κυρία παύσουν νὰ ἐπαιτοῦν τὸν οἶκτον καὶ τὸν ἔλαιον τῶν φιλοanthρωπῶν ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως τῶν ἀσθενῶν των. Τακτικὸν εἰσόδημα τὸ Ἄσυλον δὲν ἔχει ἄλλο παρὰ τὴν συντήρησιν ὀρισμένου ἀριθμοῦ κλινῶν, ὀλίγων ἄλλως τε καὶ αὐτῶν, καὶ ἐν κληροδοτήματι ἐξ ἀκινήτων τῆς ἀοιδίου Χλωροῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως ἔνεκα πλημμυρῶν τινῶν διατάχθησαν τῆς δικτῆκης, οὔτε ἀνάλογον εἰσόδημα ἀποφέρει, οὔτε τὴν ἴδρυσιν ἰδιοκτητοῦ κατα-

ναζε στὸν κόσμον ποῦ μαζεύονταν γύρω του, πῶς θέλουνε νὰ δηλητηριάσουνε τὴν Προβιγγία μετ' ἀλεύριον τοῦ ἀτμομύλου. «Μὴν πηγαίνετε ἐκεῖ κατὸ, εἴγεγε αὐτοὶ εἶνε ληστὰί, γιὰ νὰ κάνουνε ψοφὶ μεταχειρίζονται τὸν ἀτμὸ, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐφεύρησις τοῦ διαβόλου. ἐνῶ ὁ ἀέρας εἶνε ἡ ἀναπνοὴ τοῦ καλοῦ Θεοῦ...» Καὶ εὕρισκε ἔτσι πολλοὺς ἐπαίνους γιὰ τοὺς ἀνεμόμυλους, ἀλλὰ δυστυχῶς κανεὶς δὲν τὸν ἄκουε.

Τότε ἀπὸ τὴ λύπη του ὁ γέρος κλείστηκε μέσα στὸ μύλο καὶ ἔζησε ἅν ἄγριο θηρίο. Δὲν θέλησε νὰ κρατήσῃ μαζὴ του οὔτε τὴν ἐγγονὴν του Βιβέττα, ἕνα κοριττὶ δέκα πέντε χρόνων, τὸ ὁποῖο ἀπὸ τότε ποῦ πέθαναν οἱ γονεῖς του δὲν ἔγινε ἄλλο στὸν κόσμον ἀπὸ τὸν παπποῦ τῆς. Ἡ κακόμοιρη ἡ Βιβέττα ἦτανε ἀναγκασμένη γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψοφὶ τῆς νὰ πηγαίνῃ νὰ δουλεύῃ ἀπὸ τὴ μιὰ ἐπαυλὴ στὴν ἄλλη. Κεῖ ὅμως ὁ παπποῦς τῆς φαίνονταν πῶς τὴν ἀγαποῦσε πολὺ. Πολλὰς φορὰς περπατοῦσε τέσσερες λεῦγες μετ' ἕνα ἵλιον γιὰ νὰ πάη νὰ τὴν δῆ ἐκεῖ ποῦ δούλευε, καὶ ὅταν ἦτανε κοντὰ τῆς, κάθονταν ὠρες καὶ τὴν ἔβλεπε κλαίοντα.

Στὸ χωριὸ νόμιζαν πῶς ὁ γέρος μυλωνῆς διόγοντας τὴν Βιβέττα τὸ ἔκανε ἀπὸ φιλανθρωπίαν, καὶ αὐτὸ βέβαιον δὲν τὸν τιμοῦσε πολὺ. Ἐπίσης βρισκάνε πολὺ ἄσχημο, ἕνας ἄνθρωπος ἅν τὸν κυρ Κορνιλλίον, τὸν ὁποῖο σέβονταν καὶ τιμοῦσανε ἔως τὴν ἡμέραν, νὰ περπατῶν τῶρα ἅν φτωχὸς χωρὶς παπούτσια μετ' ὁ σκούρο τρυπητὸν ο μετ' ἐκατομμύριον του κορσελιανέμο... Τὴν Κυριακὴν ἅμα τὸν βεῖ-επιμενε νὰ μῆθ' ἐκκλησίαν νερπέμαστε γιὰ λογαριασμὸν του, ἐμεῖς οἱ ἄλλοι καὶ ὁ Κορνιλλίος τὰ καταλάβαινε καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ ρηθῆ νὰ καθῆσθαι στὸ μπάγκο, ποῦ κάθονταν οἱ ἐργάται. Πάντα ἔμεινε στὴν ἄκρη τῆς ἐκκλησίας κοντὰ στὴν πόρτα ἐκεῖ ποῦ στέκονται οἱ φτωχοί.

Στὴ ζωὴ τοῦ κυρ Κορνιλλίου ἦτανε κατ' ἐπισκοπικόν. Ἀπὸ καιρὸ κανεὶς ἀπ' τὸ χωριὸ δὲν τοῦ ἔφερεν σιτάρια καὶ ὅμως ὁ μύλος του δούλευε ὅπως πρὶν. Τὸ βράδυ ἀπαντοῦσανε στοὺς δρόμους τὸν γέρο μυλωνῆ μετ' τὸ γαϊδουράκι του φορτωμένον μετ' σακούλια γεμάτα ἀλεύριον.

— Καλησπέρα, κυρ Κορνιλλίε! τοῦ φώναζαν οἱ χωρικοὶ, πάντα λοιπὸν δουλεύει ὁ μύλος;

— Πάντα ἀπαντοῦσε ὁ γέρος, μετ' ὕψος εὐχαριστημένο. Δόξα στὸ θεὸ, δὲν μοῦ λείπει δουλειᾶ.

Τότε ἂν τὸν ρωτοῦσανε ποῦ διάβολο εὕρισκε τὴν δουλειᾶν ἔβαζε τὸ δάχτυλό του στὸ στόμα καὶ ἀπαντοῦσε σοβαρῶς: «Σιωπὴ! δουλεύω γιὰ τὴν ἐξαγωγή...» Ποτὲ δὲν εἶπε περισσότερα.

Ὅσο γιὰ τὴν μῆθ' ἐκκλησίαν στὸ μύλο του οὔτε ἔπρεπε νὰ τὸ φαντασθῆ. Ὅστε αὐτὴ ἡ Βεττά δὲν ἔμπαινε ἐκεῖ μέσα...

Ὅσοι περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ βλέπανε πάντα τὴν πόρταν κλειστὴν, τὸ

στήματός — δι' ὃ καὶ προορίζεται — ἐπιτρέπει.

Δι' αὐτὸ ἐνῶ χθὲς ἐτελεῖτο μνημοσύνονσυγκινητικὸν ὑπὲρ τῶν ἀποθιωσάντων εὐεργετῶν τοῦ Ἀσύλου εἰς τὸν μικρὸν ἐξοχικὸν ναῖσκον τῆς Ἀγίας Ζώνης, ὅλοι αἱ κυρία τοῦ Ἀσύλου καὶ οἱ τρόφιμοι αὐτοῦ ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς συντηρήσεώς του, ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ νέων συνδρομητῶν καὶ εὐεργετῶν, ἄνευ τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξὶς του εἶνε προβληματικὴ.

Οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες ἔχουν καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν νὰ ἀποστείλουν τὸν ὄβολόν των εἰς τὴν Πρόεδρον τοῦ Ἀσύλου κ. Ἑλένην Νεγρεπόντη. Ὑπὸς ὀφείλουν κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν διαθηκῶν, οἱ δυνάμενοι νὰ διαθέτουν τι ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν, νὰ μὴ λησμονοῦν καὶ τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων.

ΜΗΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Ἐαναρχίζω καὶ πάλιν τὰ γράμματά μου τὰ σχετιζόμενα μετ' ὅ,τι πολῦτιμον ἔχει καθεὶς μητέρα εἰς τὸν κόσμον, μετ' ἅν ἀγαπημένα μας παιδιὰ. Τώρα ὅπου ἐτελείωσαν τὰ συγκινητικὰ τῶν σπιτιῶν καὶ ὅπου ἔγεινε αἱ προμήθειαι τοῦ χειμῶνος ἅς συνεχίσωμεν τὰς μικρὰς μας ὀμιλίας διὰ τὸν χριτωμένον αὐτὸν μικρόκοσμον, τὴν μόνην ἀγνήν καὶ ἀληθεῖν εἰκόνα τῆς χαράς τῆς ζωῆς.

μύλο πάντα νὰ δουλεύῃ, τὸ γαϊδουράκι νὰ βόσκη ἐκεῖ κοντὰ, καὶ ἕνα γέρο γάτο ἀδύνατον νὰ λιάζεται πάνω στὸ παράθυρο καὶ νὰ κυτάξῃ μετ' ὕψος κακὸ.

Ὅλα αὐτὰ φαίνονταν μυτηριώδη καὶ ἔκαναν τὸν κόσμον νὰ μιλήῃ. Καθὲς ἐξηγοῦσε ὅπως ἤθελε τὸ μυστικὸν τοῦ κυρ Κορνιλλίου ἀλλ' ἡ γενικὴ ἰδέα ἦτανε, πῶς μέσα ἐκεῖ ἦτανε περισσότερα σακκούλια γεμάτα τάλληρα, ἀπὸ σακκούλια ἀλεύριον.

Μετ' ἅν καιρὸ ὅμως ὅλα ἀνεκαλύφθησαν, νὰ πῶς: Ἐνῶ οἱ νέοι χρέουαν στοὺς ἡχοὺς τοῦ φλάουτοῦ μου, παρατῆ ἦσα μιὰ μέρα πῶς ὁ μεγάλος γυιὸς μου καὶ ἡ μικρὴ Βαβέττα ἀγαπητόντασαν. Κατὰ βάθος δὲν θυμώσα, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ γέρο Κορνιλλίου ἦτανε τίμιον καὶ ἔπειτα ὅ καὶ ἡ μικροῦλα μοῦ ἦτανε συμπαιθετικὴ Μονάχα, ἐπειδὴ τὰ δύο παιδιὰ πολὺ συχνὰ ἦτανε μαζὴ γιὰ νὰ μὴ συμβῆ τίποτα, ἀνέβη ὁ στὸ μύλο γιὰ νὰ πῶ δυὸ λόγια στὸ γέρο. «Ἄ! τὸ γέρο μάγο! πρὸς τὴν δῆτε μετ' ἅν τρόπο μετ' ἔδεχθηκα! Ἀδύνατον νὰ τὸν κάμω ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρταν του. Τοῦ ἐξηγοῦσα τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους πῆγα νὰ τὸν βρῶ ὅπως μποροῦσα καλλίτερα ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν κλειδαρτοῦρα, καὶ ὅλη τὴν ὥρα ποῦ μιλοῦσα ὁ ἀδύνατος κακὸς γάτος φουστῶνε ἅν διάβολος πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου.

Ὁ γέρος δὲν μ' ἀφῆσε νὰ τελειώσω καὶ μοῦ φώναζε μετ' ἄσχημον ὥσως, καὶ ἂν βιαζόμουνα νὰ παντρέψω τὸ παιδί μου νὰ πάω νὰ βρῶ νύμφην στὸν ἀτμόμυλο... Φαντάζεθε πῶς ἔβραζε τὸ αἷμά μου νὰ ἀκούσω αὐτὰ τὰ λόγια, ἀλλ' ἐπέβηκα ἀρκετὰ φρόνιμος καὶ ἄφῃς αὐτὸ τὸ γέρο στὸ μύλο του καὶ κατέβηκα νὰ πῶ στὰ παιδιὰ τ' ἀποτέλεσμα τῆς ἐπισκέψεώς μου... δὲν μποροῦσανε τὰ δύστηνα καὶ τὸ πιστέψουνε καὶ μοῦ ζητήσανε μιὰ χάριν καὶ τ' ἀφῆσαν ν' ἀνέθουνε καὶ τὰ δυὸ μαζὴ στὸ μύλο, γιὰ νὰ μιλήσουνε στὸν παπποῦ... Δὲν εἶχα τὴν δύναμιν ν' ἀρνηθῶ καὶ ἀμέσως ἔφυγον.

Ἀκριβῶς ὅταν ἔφταναν ἐκεῖ ἀπάνω ὁ κυρ Κορνιλλίος εἶχε φύγει ἡ πόρτα ἦτανε κλειδωμένη. ἀλλ' ὁ μυλωνῆς φεύγοντας ἄφῃς τὴν ἀνεμώσαλα τοῦ μύλου ἔξω. καὶ ἀμέσως τὰ παιδιὰ συλλογίσθησαν νὰ μπουῦν ἀπὸ τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ δοῦνε τί ἦτανε μέσα στὸ περιφρημο αὐτὸ μύλο.

Πρᾶμα παράξενον ἡ κάμαρα τοῦ μύλου ἦτανε ἀδειανή. Οὔτε ἕνα σακκούλι ἀλεύριον οὔτε ἕνα σπειρὶ στάρια... Δὲν αἰσθάνονταν κανεὶς οὔτε τὴν καλὴ μυρωδιὰ τοῦ σταριοῦ ποῦ ἔχουνε οἱ μύλοι. Ἡ μολόπετρα ἦτανε σκεπασμένη ἀπὸ σκόνην καὶ ἡ μεγάλη ἀδύνατη γάτα κοιμότανε ἐπάνω:

Ἡ κάτω κάμαρα εἶχε τὴν ἴδιαν ἄθλια ὄψη: ἕνα ἐλευθὸν κρεβάτι, μερικὰ κουρέλια, ἕνα κομάτι ψοφὶ ἐπάνω στὴ σκάλα καὶ ἔπειτα σὲ μιὰ γωνιά τρία τέσσαρα σακκούλια σκονισμένα μέσα ἀπὸ τὸ ὅποια ἔβγαίνε ἀσπρόχλωμα.

Αὐτὸ ἦτανε τὸ μυστικὸν σοῦ κυρ Κορνιλλίου! Αὐτὰ τὰ σακκούλια φόρτονε στὸ ζῶον του καθεὶς βράδυ, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ μύ-

Σὰς εἶχα κάμει ἕως τὴν ἡμέραν τὴν γνωριμίαν τῶν δύο μου ἀγοριῶν, χωρὶς νὰ εἶχε τύχει εὐκαιρία νὰ σὰς ὀμιλήσω καὶ διὰ τὸ κοριτσάκι μου, τὸ ὁποῖον εἶνε μικρότερον, καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν ἡλικίαν ὅπου ἀρχίζει νὰ ἀφυπνίζεται ἐντελῶς τὸ πνεῦμα καὶ νὰ ζητῆ νὰ γνωρίσῃ τὸν κόσμον ποῦ τὸ περιβάλλει.

Ἄλλὰ ὑπάρχουν πνεύματα προῶτως ἀναπτυσσόμενα καὶ πνεύματα νωθὰ, εἰς τὰ ὁποῖα πολὺ ἀργὰ ἡ περιέργεια βλαστάνει καὶ πολὺ ἀργὰ ὁ κόσμος τῶν γνώσεων καὶ σκέψεων ριζοβολεῖ μέσα των. Ἡ μικροῦλα μου ἀνήκει εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις δὲ ὅπου ἔχω κάμει, ἐξάγω τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ πνεῦμα τῶν κοριτσιῶν ἐν γενεῖ ἀναπτύσσεται ἐνωρίτερα ἀπὸ τῶν ἀγοριῶν.

Ἄλλὰ δὲν πρόκειται ἐδῶ νὰ ἀσχοληθῶμεν μετ' ἐπιχειρηματικὰς μελέτας περὶ τῶν δύο φύλων. Πρόκειται νὰ σὰς παρουσιάσω μόνον σήμερον τὴν κόρην μου καὶ νὰ σὰς τὴν συστήσω ὡς πολλὴ ἐξυπνην μικροῦλαν καὶ εὐφάνταστον ὅσον ὥστε νὰ ἀνησυχήῃ ἡ γαργά τῆς, ἡ ὁποία τὴν λατρεῖ κυριολεκτικῶς καὶ ἡ ὁποία προχθὲς μετ' ἔκλεσεν εἰς ἰδιαιτέρην σύσκεψιν καὶ μετ' ὀφθαλμῶν, ἡ ὁποία μετ' ἀνησύχησε τὴν πρώτην στιγμὴν μοῦ εἶπε: Πρέπει νὰ λάβωμεν καὶ σὺ καὶ ὁ ἀνδρας σου καὶ ἐγὼ σοβαρὰ μέτρα, διὰ νὰ σώσωμεν τὴν Νίτσα μας.

Ἐπετάχθηκα περίτρομος ἀπὸ τὴν θέσιν μου, ὑπὸ φόβου

λου του, καὶ νὰ κάμῃ τοὺς ἄλλους νὰ νομίζονε πῶς ἦτανε ἀλεύριον Δύστηνος μύλος! Δύστηνος Κορνιλλίος! Ἀπὸ πολὺ καιρὸ ὁ ἀτμόμυλος του εἶχε πάρην καὶ τὸν τελευταῖον πελάτην. Ὁ μύλος γύριζε χωρὶς ὅμως ν' ἀλέθῃ τίποτα. Τὰ παιδιὰ γύρισαν καταλυπημένα καὶ μοῦ διηγήθησαν ὅτι εἶδαν. Ἡ καρδιά μου σκίζονταν ἐκεῖ ποῦ τὰς ἄκουγα... Χωρὶς νὰ χάσω λεπτό, ἔτρεξα στοὺς γείτονες, τοὺς διηγήθηκα τὸ πρᾶγμα μετ' ὅσα λόγια, καὶ ἀποφασίσασα. Πῶς ἔπρεπε ἀμέσως νὰ φέρομεν στὸ μύλο τοῦ κυρ Κορνιλλίου ὅσο στάρια εἶχαμε στὰ σπίτια μας... Ἀμέσως ποῦ τ' ἀποφασίσασα καὶ τὸ κάμω. Ὅλο τὸ χωριὸ μῆκε σὲ κίνησιν καὶ φτάσαμε ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἐκεῖ ἀπάνω μετ' ἅν ζῶα μας φορτωμένα στάρια ἀληθινὰ στάρια αὐτὴ τὴν φορὰ! Ἡ πόρτα τοῦ μύλου ἦτανε ὀρθάνοιχτη, καὶ ὁ κυρ Κορνιλλίος καθιμένον πάνω σ' ἕνα σακκούλι μετ' ἀσπρόχλωμα, μετ' ὅ κεφάλι μέσα στὰ χέρια καὶ ἔκλαιγε.

Εἶδε ὅταν γύρισε πῶς ὅταν ἔλειπε κάποιος μῆκε στὸ μύλο καὶ ἀνακάλυψε τὸ μυστικὸν του.

— Κακόμοιρος ἐγὼ! ἔλεγε. Τώρα πλέον πρέπει νὰ πεθάνω... Ὁ μύλος μου ἀτιμώσθηκε.

Καὶ ἔκλαιε, φωνάζοντας τὸ μύλο του μ' ὅλα τὰ ὀνόματα μιλιωντᾶς του ἅν σὲ πρόσωπο ζωντανόν.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴν τὰ ζῶα ἔφταναν κοντὰ στὸ μύλο, καὶ ὅλοι ἀρχίσασα νὰ φωνάζουμε, ὅπως στοὺς καλοὺς καιροὺς:

— Ἐ! ἀπὸ τὸ μύλο! .. Ἐ! κυρ Κορνιλλίε!

Καὶ τὰ σακκούλια τοποθετοῦνται μπρὸς στὴν πόρταν τοῦ μύλου καὶ τὸ στάρια σκορπίζεται χᾶμου...

Ὁ κυρ Κορνιλλίος δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ αὐτὸ ποῦ ἔβλεπε. Πῆρε λίγο στάρια στὰ χέρια του καὶ ἔλεγε, κλαίοντας καὶ γελώντας μαζὴ.

— Εἶνε στάρια! Μεγάλε Θεέ! ... Καλὸ στάρια! ... ἄφῃς με νὰ τὸ κυτάξω.

Ἐπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος μας.

— Ἄ! τὸ ἦξερα πῶς θὰ ξαναβῆτε σὲ μένα... Ὅλοι ἐκεῖνοι ἐκεῖ κάτω εἶνε κλέφτες.

Θέλαμε νὰ τὸν φέρομε μετ' ἐτελετὴν κάτω στὸ χωριὸ.

— Ὁχι, ὄχι, παιδιὰ μου, πρέπει πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ πάω νὰ δώσω στὸ μύλο μου νὰ φᾶ... Συλλογισθῆτε λοιπόν! εἶνε τόσος καιρὸς ποῦ δὲν ἔφαγε τίποτα!

Καὶ εἰμαστε ὅλοι ἐτοιμοὶ νὰ κλάψουμε, ἐβλέποντας αὐτὸ τὸ γέρο νὰ πηγαίνει ὀρθῶς, ν' ἀδειάζῃ τὰ σακκούλια, νὰ ἐπιτηρῇ τὸ μύλο.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνη ποτὲ δὲν ἀφῆσαμε τὸ γέρο μυλωνῆ χωρὶς δουλειᾶ. Ἐπειτα ἕνα πρωὶ ὁ γέρο Κορνιλλίος πέθινε καὶ ὁ τελευταῖος μύλος ἔπαψε νὰ δουλεύῃ γιὰ πάντα τώρα... Ἀναπέθανε ὁ Κορνιλλίος, κανεὶς δὲν τὸν εὗρε. Τὴν τὴν ἔβλεπε ὅλα ἔχουνε ἕνα τέλος σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, ἔτσι καὶ οἱ ἀνεμώμυλοι.

μήπως ή μητέρα μου είχαν ανακαλύψει καμμίαν τρομεράν κρυφήν ασθένειαν εις τό άγγελάκι μας.

Είνκι ασθένεια και αυτή ποῦ άνεκάλυφα, μου εἶπεν, άφου με καθησύχασε, και πρέπει να προληφθῆ πριν γίνη χρονία και άνάτος.

Η κόρη σου έχει ιδιαιτέρων τάσιν να λέγη ψέματα. Τήν παρακολουθῶ τώρα και τρεῖς μῆνες εις τό στάδιον τῆς εξελίξεως τῆς άρρώστειας αὐτῆς.

Δεν περῶ ήμέρα, χωρίς να μου διηγηθῆ ή ὅταν επιστρέφῃ από τόν περίπατον, ή ὅταν τελειώσῃ τὰ παιχνίδια της με τῆς μικρῆς φιλινάδας της μίαν ιστορίαν, τήν ὁποίαν δῆθεν ήκουσεν ή εἶδε και ή ὁποία δεν είνκι τίποτε άλλο παρὰ καθαρὸν ψεῦμα. Ἐπειδὴ ἔνοῶ ὅτι ψεύδεται προσπαθῶ να τήν κάμω να τό ἔνοήσῃ. Ἄλλ' ἔκείνη με πονηρίαν πρωτοφανῆ στρέφει τήν ὁμιλίαν και συνεχίζει τήν ψευδῆ αφήγησίν της.

Η γιχαγιά, μετὰ τό προσίμιον αὐτό ἐσιώπησε σοβαρά και σκεπτική. Ἐπειδὴ δεν ήμῶρεσα να κούψω ἔν μειδίικα και να κρατήσω ἔνα στεναγμὸν άνακουφίσεως, ή μητέρα μου πειραχθεῖσα, ἐξηκολούθησε: «Σοῦ φαίνονται ἴσως ὅσα σοῦ λέγω γεροντικά μωρολογήματα. Πρότεξε ὅμως μήπως ἀργότερα κλαύσης ή μήπως γίνης αἰτία να κλαίῃ εις ὄλην του τήν ζωήν τό παιδί σου.

Ἄλλὰ, μητέρα, τῆς εἶπα. Τό παιδί δεν λέγει ποτέ ψέματα. Ὅ,τι ἐκλαμβάνεις ὡς ψεῦδος είνκι ἀπλῶς ή ἔμφυτος ἀνάγκη, τήν ὁποίαν ἔχουν εις τήν ήλικίαν αὐτήν ὅλα τὰ παιδάκια να δίδου μορφήν και σώμα και ζωήν εις τὰς νέας ἐντυπώσεις και ἀντιλήψεις, τὰς ὁποίας τό πνεῦμα των ἀντλεῖ ἀπό τόν γύρω των κόσμον. Ὅ,τι σὲ τρομάζει εἶνε ἀπλούστατα μία φυσική κατάστασις τῆς ήλικίας αὐτῆς, κατάστασις ή ὁποία δυναμόνει και ἀναπτύσσει τήν φαντασίαν και τήν ἀντίληψιν και τήν μνήμην και τήν κρίσιν τῶν μικρῶν.

Η μητέρα μου ἐκόνισε τήν κεφαλήν της εις σημεῖον διταγμοῦ και ἀμφιβολίας και μου ἀπήτησε: Ἐγὼ δεν ἔνοῶ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅπου λές και μπορεῖ να εἶμαι ἀπατημένη. Πρότεξε ὅμως και σὺ περισσότερο, διότι καμμίαν φορὰ και ή νέες ἀπατῶνται εις τὰς κρίσεις των.

Ἐπρόσεξκ παραγκματικῶς και εις τό άλλο γράμμα μου θὰ σὰς εἶπω, ἂν ή μητέρα μου εἶχεν ή ὄχι δίκαιον.

Μητέρα—Παιδαγωγός.

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ζήτημα μεγάλο διὰ τὰς οἰκογενεῖς εἶναι ή προμήθεια τοῦ κρέατος. Οἱ κύριοι σπανίως εἰσέρχων να αγοράζων κηλό κρέας και αἱ κυρίαι δεν ἐσυνήθισαν να μετακινῶν μόνι τον εις τήν αγοράν. Τό Νέον Γαλλικόν Κροσπολεῖον τοῦ κ. I Γαλιανοπούλου και Α' Ἀποστόλου, τό δικαίως ὀνομασθέν «Ἄκρα Ἐμπυστοσύνη» και κείμενον εις τήν Βέρειον πλευράν τῆς Νέας Ἀγορᾶς ἀρ. 38 και 39 παρέχει εις τήν πελατεῖαν του τήν ἐξαιρετικὴν εὐκολίαν να χωρίζῃ τό κρέας, ἀναλόγως τοῦ φαγητοῦ, διὰ τό ὁποῖον προορίζεται και να ἔχῃ και ιδιαιτέρως τιμὰς, εὐθηνότερας ὀλων τῶν ἄλλων διὰ τό κοινὸν φαγητὸν και σχετικῶς πάλιν εὐθηνὰς διὰ τὰ μπιρέκια και τὰ χωρὶς κατιμάδες κρέατα. Ἐπειτα προμηθεύεται τὰ ζῶα του ἑνωρὶς και τὰ διατῆ καθ' ὅλους τοὺς κινῶνας τῆς ὀγεινῆς μέχρι τῆς ήμέρας τῆς σφαγῆς, εις τρόπον ὥστε τό κρέας των είνκι πάντοτε νόστιμον. Ἀναλαμβάνει δι' ἰδικῆς του ὕπηρεσίας να στέλλῃ κάθε πρωὶ τό παραγγελθὲν ἀπό τῆς προηγουμένης κρέας εις τὰς οἰκίας τῶν πελατῶν του εις οἰονδήποτε σημεῖον τῆς πόλεως και ἂν

κατοικοῦν. Ἡ ἀγοράζουσα λοιπὸν κηλὸν κρέας, κατ'ἀλλήλον διὰ τό φαγητὸν ὅπου θέλει, χωρὶς να χάνῃ τίποτε ἐξ αὐτοῦ, δεν είνκι ὡς να τό πληρώνη εις τό ἡμισυ τῆς τιμῆς του;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Εὐ. Π. Τοῦρνο-Σεβερῖνον. Φρ. χρ. 6.50 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. Τὰ φύλλα ἀπεστάλησαν τακτικῶς, ἀπό τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐκδόσεως μετὰ τὴν ἑβερὶνὴν διακοπήν. Στέλλονται και πάλιν.—Καν Θ. Μ. Καλαφάτ. Σὰς στέλλω ἀνα δύο ἀκόμη σώματα Μαγίσσης και Χειραφετημένης, ἀλλ' ἔδετα. Ὑποθέτω ὅτι εἶναι προτιμότερον, ἀφου τὰ προορίζετε διὰ δῶρα να τὰ δέσητε ὅπως σὰς ἀρέσῃ. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Εὐχαριστίας δι' ἐνθουσιώδους κρίσεις.—Καν Π. Β. Β. Κωνπολιν. Φρ. χρ. 16 ἐλήφθησαν. Σῶμα ἀποστέλλεται συστημένον. Ταχυδρομεῖον ἐξωτερικοῦ ἀποστέλλεται πάντοτε ἀνα δεκαπενθήμερον.—Καν Οὐ. Σκ Λάρισαν. Καλὴ ἐπιστολή σας μετ' ἐπιταγῆς ἐλήφθη. Θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Καν Μ. Α. Τσεσμέ. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαι σας Καν Ε Δ Κ. Πειραιᾶ. Βεβαίως ή Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ δέχεται παραγγελίας και πολυτελεστάτων φορεμάτων με τιμὰς ἀσυγκρίτως εὐθηνότερας ἀπό τὰ συνήθη ἐργαστάσια. Ἦδη με τήν πρόσληψιν και τρίτης πεπειραμένης κοπρίας αἱ παραγγελίαι ἐκτελοῦνται ἐντὸς δέκα ἡμερῶν. Ἡ διεύθυνσις είνκι ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀρ. 26. Διὰ τὰς ἐπαρχίας ή σχολὴ ἀναλαμβάνει τήν ἀποστολήν διὰ ταχυδρομικῶν δεμάτων. Καν Εἰ. Γ Μινέ-ἐλ-Γ'αμ Συνδρομῆ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Καν Α. Μ. Ὀδησσόν. Φρ. χρ. 51 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας.—Καν Στ. Μπ Ἄνδρον. Ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενεῖς φροντίδας και διὰ παρεχομένης πληροφορίας.—Καν Εἰ Θ. Ν. Πίτρας. Τό ζήτημα είνκι πολὺ λεπτόν και ή ζητουμένη γνώμη δύσκολος. Τό θέμα θὰ παρακατεσθῶ προσεχῶς, ἀλλ' ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὀπάρχουν περιστάσεις ἐξαιρετικαί, τὰς ὁποίας οἱ τρίτοι, οὔτε δύνανται, οὔτε ὀρεῖλουν να γνωρίζουν. Καν Χρ. Μ Γύθειον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἀπόδειξις ἀποστέλλεται ἐντὸς τοῦ φύλου.—Καν Θ. Β. Μισσαλίαν. Χειραφετημένη και ή Μαγίσσα ἀπεστάλησαν εις τήν δοθεῖσαν διεύθυνσιν. Ἐνοῶ ὅτι σὰς ἐνδιαφέρει περισσότερο ή Χειραφετημένη, ἀφου εἴσθε Πολ'τισσα. Εὐχαριστῶ δι' ὄσους ἐπαίνους τῆς κάμετε. Βεβαίως θα ὕπερηφανεύεται και ἐγὼ μαζή της. Ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Μ ἦ λ α γ λ ὀ κ ι σ μ α τ ῆ ς ο τ ι γ μ ῆ ς. Πέρνετε μῆλα στρογγυλά, ἀπό ἐκεῖνα ὅπου μυρίζουν. Τὰ καθαρίζετε και τὰ κόπτετε εις φέτες μακρουλές, και τὰ βάζετε να μουσκεψουν μέσα εις κωνίακ. Κτυπάτε 2—3 ἄσπρα αὐγῶν και ἐνῶ τὰ κτυπάτε προσθέτετε μέσα ὀλίγην ψιλοκοπανισμένην ζάχαριν, ὀλίγην φαρίαν και ὀλίγον γάλα, ἔως οὐ να γίνη χειλός. Βουτᾶτε εις τὸν χηλόν αὐτόν τὰ μῆλα και τὰ τηγανίζετε εις ἄφθονον βραστό βούτυρο, κατὰ προτίμησιν φρέσκο. Ζεστά ἀκόμη ή τὰ πασπαλίζετε με ζάχαριν και κανέλαν ή τοὺς χύνετε ὀ,τι σιρόπι ἀπό ὀ,τι γλυκόν ἔχετε.

Ἡ ἰατρὸς κ. Ἀνθὴ Βασιλειάδου, μαιευτῆρ και γυναικολόγος τῆς Maternité τῶν Παρισίων, ἀναλαμβάνει πασαν γυναικολογικὴν και μαιευτικὴν θεραπείαν. Δέχεται ἀσθενεῖς εις τήν οἰκίαν της κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας. Ὅδὸς Διδότου ἀρ. 19.

Ὁ γνωστὸς Ἴταλὸς κουρδιστῆς πιάνων κ. de Carli τεχνίτης ἐμπειροτάτος, ἀναλαμβάνει ἐπισκευὰς και ἐπιδιορθώσεις πιάνων, τὰ ὁποῖα μεταβάλλει εις ἐντελῶς καινούρια, με τιμὰς πολὺ λογικὰς. Ἡ διεύθυνσις τοῦ: Πλατεῖα Ἐλευθερίας παρὰ τήν πλατεῖαν Κουμουνοῦρου ἀρ. 1. Ὁ κ. de Carli δίδει και πιάννα ἐπὶ ἐνοικίῳ, εἶνε δὲ και ὀ εὐσυνειδητότερος κουρδιστῆς τῶν Ἀθηῶν.